PROLETAREN.

Anarkistisk Organ for Skandinavien.

Redaktionen: Møntergade 27, 3. S. Sideb. København. Aabent hver Aften fra 7—8.

Udgaar hver 14de Dag.
Bladet kan bestilles paa alle Postkontorer.
Koster 35 Øre Kvartalet, 5 Øre pr. Nr.

Ekspeditionskontor Møntergade 27, 3. S. Sideb. København. Aabent hver Aften fra 6—9 og Søndag Form. fra 10—12.

Nr. 18. | Søndag den 27. September 1896. | 1. Aarg.

„Proletaren".

Fra Oktober Kvartal udgaar „Proletaren" i betydelig større Format, da det viser sig at Bladet er for lille. Prisen bliver den samme, hvorfor vi anmoder alle om at agitere kraftigt for at faa flere ny Abonnenter.

Kvinde!

Kvinde!
Du med Din Kyllingforstand
og Din lave og snævre Aand!
Du som sværmer for Pynt og Parfumer og Baand
og for fine og lapsede Mænd!
Og som Træl i Aarhundreders Mørke
ikke føler Du Trældommens Aag —
men Du hæmmer ethvert Smule Fremskridt,
selv det, der vil hjælpe Dig op.

Kvinde!
Du med Din Dydsmoral
og beregnende Kræmmersjæl!
Hvor er Din Fod, naar de ædle gør godt
og Din Haand naar de fattige trænger?
Til Baller og Buler søger Din Fod
og Din Haand en jammerlig Laps —
og Du snakker saa højt om Din dejlige Dyd,
mens Du sælger for Livstid Din Krop.

Kvinde!
Du Stakkel af Trælleæt,
trampet og kuet af Mandens Hæl!
Med Smærte evindelig føder Du Børn
og kysser Din Husbonds Haand.
For Smaapillerier Du lever Dit Liv,
og Du si'er, at Du opdrager Børn —
og Du snærer din Krop for at lokke en Mand,
af hans Naade Du spiser Dit Brød.

Emil.

Anarkistisk Moral.

Og dog, hvis Samfundene kun kendte dette Lighedsprincip; hvis enhver ved at holde sig til en Kræmmerlighed passede paa altid ikke at give andre mere, end han modtog af dem, vilde det blive Samfundets Død.

Selve Lighedsprincipet vilde forsvinde fra vort indbyrdes Samkvem, thi for at haandhæve dette behøves der noget større, noget skønnere, noget stærkere, end at denne simple Lighed uophørligt kom til Stede i Livet.

Og dette noget findes ogsaa.

Hidindtil har der aldrig i Menneskeslægten manglet den Slags store Hjærter, som strømmer over af Ømhed, Aand eller Vilje, og som brugte deres Følelser, deres Begavelse eller deres Handlekraft i Menneskeslægtens Tjeneste uden at forlange noget igen.

Denne rige Form for Aand, Følsomhed eller Vilje iklæder sig alle mulige Former.

Der er den lidenskabelige Sandhedssøger, som idet han giver Afkald paa alle andre Fornøjelser i Livet, hengiver sig lidenskabelig til at søge efter, hvad han tror er Sandhed og Retfærdighed, lige stik imod alle sine uvidende Omgivelsers Paastande.

Der er Opfinderen, som lever fra Haanden i Munden, endog glemmer at spise og næppe rører ved det Stykke Brød, som en Kvinde, der ofrer sig for ham, giver ham at spise som til et lille Barn, medens han forfølger sin Opfindelse, som han tror er bestemt til at forandre hele Verdens Udseende.

Der er den fyrige Revolutionsmand, hvem Kunstens, Videnskabens, ja Familjens Glæder synes bitre, saa længe de ikke deles af alle, og som arbejder paa Verdens Genfødelse trods Elendighed og Forfølgelser.

Der er den unge Knøs, som ved Fortællingen om Grusomhederne, Fjenden, der er falden ind i Landet, udøver, og idet han tager det bogstavelig, man fortæller ham om Fædrelandskærlighed, lod sig indskrive i et Korps frivillige, marscherede gennem Sneen, udholdt Savn og Sult og tilsidst faldt for Kuglerne.

Der er Gadedrengen fra Paris, som, greben af en bedre Indskydelse og begavet med en rigere Forstand, bedre forstod at vælge sine Sympatier og Antipatier, løb ud paa Voldene med sin yngste Broder, blev staaende under Kugleregnen og døde, idet han hviskede: Kommunen længe leve!

Der er den Mand, som oprøres ved en Uretfærdighed og rejser sig imod den uden at spørge om Følgerne, og som, mens alle andre krummer Ryg, afslører Uretfærdigheden og retter sit Slag mod Udbytteren, den lille Tyran i Fabrikken eller den store i et Rige.

Der er endelig alle de utallige Opofrelser, som, mindre fremtrædende og derfor næsten altid miskendte, stadig kan iagttages især hos Kvinderne, naar blot man vil gøre sig den Ulejlighed at se, hvad der er det egenlige Grundlag i Menneskeslægten og tillader den at komme gennem Verden som den bedst kan til Trods for al Udbytning og Undertrykkelse.

Disse Mennesker udhamrer, nogle i det skjulte, andre paa en mere aaben Kampplads, Menneskeslægtens sande Fremskridt. Og Menneskeslægten er vidende om det og omgiver deres Liv med Ærbødighed og Sagn. Den forskønner dem endog og laver af dem Heltene i sine Æventyr, sine Sange og Romaner; den elsker deres Mod, deres

Godhed, Kærlighed og Hengivenhed, som ikke findes hos det store Flertal. Den overgiver sine Børn Erindringen om dem, mens den ogsaa husker paa dem, som har virket i Familjens og Vennernes snævre Kreds ved at hædre Mindet om dem i Familjetraditionerne.

Disse Mennesker skaber den sande Moral, den eneste, som er værdig denne Benævnelse; alt andet er kun et simpelt Spørgsmaal om Lighed.

Uden den Slags Mod og Opofrelse vilde Menneskeslægten dyrisk have tabt sig i beregnende Smaaligheder! Disse Mennesker forbereder Fremtidens Moral, som kommer, naar vore Børn hører op med at beregne og vokser op i den Forestilling, at den bedste Brug af alt, al Kraft, alt Mod, al Kærlighed, findes der, hvor der er stærkest Trang til en saadan Kraft.

(Fortsættes.)

Kejserbesøget og Th. Machners Arrestation.

Som det allerede igennem Dagspressen er bekendt, har det meget **durkdrevne** danske Opdagelsespoliti Torsdagen d. 17. ds. om Morgenen arresteret vor Kammerat, en tydsk Anarkist, Th. Machner. Aarsagen til den her i Danmark opsigtsvækkende Arrestation er følgende:

Th Machner er kendt af det tyske Politi som en meget ivrig Agitator for Anarkismen, han har i en længere Tid været uden Arbejde og har derfor henvendt sig til de danske Meningsfæller for at erholde Arbejde her i Landet. Det lykkedes os ogsaa at skaffe ham Arbejde her i Byen, og han solgte da straks alt, hvad han kunde sælge for at skaffe Midler til Rejsen. Machner tænkte naturligvis ikke paa at Selvherskeren over alle Russere, som var her i Landet, kunde være nogen Hindring for at han tog Arbejde og begav sig derfor straks paa Rejsen. Imidlertid, Zarens Magt strækker sig til mer end de ca 100,000,000 undertrykte Russere, hele Europa fører en underdanig krybende Dands for ham, hele Europas Politi staar til hans Raadighed, Tusinder af Menneskers Liv og Velfærd ofres for denne, efter vor Mening, ubetydelige Skabnings Sikkerhed. Som Dyr drives og jages Befolkningen i alle Lande, hvor dette „Overmenneske" fremviser sig. Alt dette sker kun, fordi man frygter for, at Retfærdigheden skal gøre sig gældende, at han paa sin Rejse skal sætte sit „dyrebare" Liv til. Det er som om han er mer end et Menneske, som om hans Liv havde Værdi for Samfundet. Altsaa, dette havde vor Kammerat ikke taget Hensyn til, da han rejste fra Freiburg.

Det tyske Politi forfulgte ham paa den mest generende Maade paa hele hans Rejse igennem Tydskland. I Berlin, hvor han opholdt sig et Par Dage, blev han forfulgt for hvert Skridt han gik, ja, det gik endog saa vidt, at han, da han opdagede dette, en hel Nat førte en Berliner-Opdager rundt i Byen. Fra Berlin rejste han til Stettin, der blev han straks arresteret, da man var uklar over hans Rejses Formaal, og under stort Opløb blev han pr. Droske ført til Raadhuset. De maatte dog snart løslade ham, hvorpaa han begav sig til København med Dampskibet „M. G. Melchior", som ankom hertil Torsdag d. 17de ds Kl. 6½ om Morgenen.

Det danske Opdagelsespoliti blev straks paa det venligste af Stettiner Politiet underrettet om, at der med Skibet kom en **meget farlig** Anarkist.

Hele Natten forud gik de tre Opdagere, Lauritz Petersen, Lund og Markmann for at vente paa Damperens Ankomst, og da saa denne lagde til ved Toldboden hilste vor Kammerat med en livsglad Mine paa en tilstedeværende Bekendt, uden at denne dog fik Lejlighed til at tale med ham, thi i det samme styrtede de tre Fyre til og havde det **Mod** at arrestere den **farlige** Person. Vor Kammerat viste dem, at han havde Rejsepenge, og spurgte: „Vil De berøve mig min Frihed?" De svarede ham ikke, men førte ham ind i Politivagten. En af Fyrene transporterede hans Kuffert meget forsigtigt og undersøgte den, som frygtede han for, at den var fyldt med Dynamit, bestemt til Zaren.

Saa blev han pr. Droske ført til Nytorv og efter et Forhør pr. Salatfad sendt til Vestre Fængsel. Allerede næste Dag blev der, efterat forskellige Konferencer havde fundet Sted, af Justitsministeren udsteds Udvisningsordre, og om Søndagen afrejste Machner til Stettin

*　*　*

I Lovens strengeste Bogstav har Politiet jo Ret til at handle, som det har gjort, i det foreliggende Tilfælde, og Justitsministeren havde jo Ret til at udvise Machner. **Men han havde jo ogsaa Ret til at undlade dette.** Nu, det har vi ikke ventet af ham, han er jo Repræsentant for den herskende Klasse, og i dette Tilfælde som i saa mange andre, er det tidt og ofte den enkelte Person, der bærer Ansvaret for den Stilling, der indtages. Det er kun Hykleri, naar man undrer sig over, at der fra samfundsomvæltende Elementers Side sker Voldshandlinger paa saadanne Personer. Det er jo klart, at en saadan Optræden vækker Harme og Foragt hos de mere fremskredne Individer i Samfundet, og det er kun mærkeligt, at der er saa mange, der ikke kan forstaa, at det netop er en saadan Optræden, der bringer Individer som Reinsdorff, Ravachol, Henry, Vaillant, Casserio og andre til at udføre Deres Handlinger.

Er Justitsministeren ikke medansvarlig i, at vor Kammerat Machners Familie maaske kommer til at lide Nød? Var Carnot ikke medansvarlig i at Ravachol, Henry og Valliant blev henrettet? Han kunde have benaadet dem, men det gjorde han ikke, derfor hævnede Casserio sig paa Carnot. Er Selvherskeren ikke Skyld i, at Tusende af Mennesker maa vansmægte i Sibiriens øde Marker? Han kan frigive dem, men han gør det ikke, derfor er han i Livsfare.

Vi forstaar saa godt, at den danske Regering gerne vil standse den anarkistiske Bevægelse her i Landet, (se paa Forsiden), men lige saa lidt som det har været muligt andre Steder, lige saa lidt vil det lade sig gøre her, Anarkismen vil gaa fremad om ogsaa vi maa undvære vor Kammerat Machner. Saalænge der eksisterer Love og Avtoriteter, Stat og Regering, Politi og alt andet her i Samfundet, vil Anarkismen ogsaa eksistere, og den Dag vil komme, da alle disse Institutioner vil blive styrtet overende og give Plads for Anarkiet.

Denne vor Kammerat Machners Udvisning maa give et Vink til de Anarkister, der herefter vil betræde Danmarks Jordbund om at være forsigtige og tage Forholdsregler.

Kammerater og alle, som misbilliger denne Arrestation og Udvisning, anmoder vi at støtte Machners Familie, som bestaar af Kone og Børn, af al Kraft, for at lindre den værste Nød, da de sidder i meget trange Kaar, og selv jages han paa Flugt over alt, saa han intet Arbejde kan opdrive. Bidrag modtages paa „Proletarens" Ekspedition, Møntergade 27, 3 S. Sidebg. og hver Onsdag Aften i Diskussionsklubben Tolerance. *Hurtig Hjælp er nødvendig.*

Londoner-Kongressen og det store anarkistiske Møde.

Frihed betyder ikke, at Majoriteten skal undertrykke Minoriteten.

Lighed betyder ikke, at naar I ikke har min Mening, jeg da ikke vil have noget med Eder at gøre.

Broderskab er ikke Had og Ubarmhjærtighed, som en hel Del af Kongressens Delegerede har vist mod Anarkisterne. Paa Grund deraf er jeg stolt af staa paa Eders Tribune og som enkelt Delegeret byder jeg de anarkistiske Delegerede et hjærteligt Velkommen.

Elisée Reclus hilser som Kammerat og Anarkist de forsamlede Hovedfaktorerne i Historien er ikke Love, som kun holde tilbage og hindre Mennesket i at være Menneske ved Hjælp af Politi og Fængsler, men Ideer er det, og naar Ideerne voxer, saa maa Revolutionen komme, det er umuligt at forhindre den, den kommer, og det er sikkert.

Anarkisterne indbyrdes have ingen Love, ingen Kongresser, ingen Resolutioner, og alligevel kommer Anarkisterne til de samme Resultater og handler altid overalt i Enhed i Tanke og Følelse, og vor hele Stræben gaar ud paa at være fri.

Ghristian Cornelissen (Holland): Den største Del af de hollandske Socialister er antiparlamentariske Kommunister. Liebknecht sagde til os paa Brysseler-Kongressen 1891, at vi skulle gøre os fri for Fraser, men jeg spørger: **naar har det tyske Parti gjort sig fri for Fraser**, hvor blomstrer Fraserne mere end i det tyske Parlament?

Tom Mann (Sekretær for det uafhængige Arbejderparti i England): Det er mig en Fornøjelse og jeg holder det for min Pligt at modtage fremskredne Mænd og Kvinder, som arbejder paa samme Værk som jeg. Jeg er ikke Anarkist og søger ikke Anerkendelse fra Anarkisternes eller nogen som helst andens Side, men jeg erkender, at de kommunistiske og kollektivistiske Anarkister, saavel som de antiparlamentariske Socialister er et Led af den samme

Skole til Nedrivning af det samme Tyrranni, som jeg har lært at foragte. Jeg er ikke for den individualistiske Anarkisme, men jeg har stærk Sympathi for den kommunistiske Anarkisme. Jeg arbejder dog endnu ikke fuldkommen med derpaa; jeg tager endnu Del i det parlamentariske og Unionernes Virksomhed. Den af Hyndmann i Dag opstillede Beskyldning, at Anarkisterne kun vare komne for at gøre Skandale, er en saa nederdrægtig Beskyldning, at jeg med Glæde skiller mig fra dem, som udslynger saadanne Ord.

Jeg ved, at en Del af mine Venner ikke gerne se mig paa denne Tribune, men det gør ikke noget, jeg gaar den Vej, som jeg synes er den rigtige. Nutildags hersker Tyranni og Udbytning, de, som er i Besiddelse af Grund- og Arbejdsredskaber, har Magten. Igennem den kommunistiske Anarkisme vil der blive gjort en Ende paa alt det, og enhver vil leve lykkelig og fri. Vi arbejde alle med paa at styrte det bestaaende Samfund, saa at der ikke mere er Plads for Parasiter, at vore Børn ikke mere behøver at lide Sult; at en saadan Tilstand maa blive indført, tænker de fleste af Anarkisterne og de antiparlamentariske Socialister, og arbejder af al Kraft for at skaffe de bestaaende Samfund af Vejen I Stedet for at skræmmes tilbage for den anarkistiske Bevægelse holder jeg det for en stor Ære at komme i Berøring med Eder, De har min Anerkendelse for Deres selvopofrende Arbejde. —

(Saaledes talte Partisekretæren for det engelske Arbejderparti, hvorledes vilde P. Knudsen have talt, disse Herrer kende kun til at skælde ud). Han sluttede med et Leve for den sociale Revolution.

Der følger en Tallerkenindsamling, som indbringer 10 Pd. Sterling (omtrent 200 Kr).

Louise Michel: Vi ser de parlamentariske Socialdemokrater i 25 Aar, og hvad er det for Resultater? Med dem gaar det som med Egernet i Buret, som løber stadig frem i Hjulet men kommer alligevel ikke fremad, de er blinde og vil ikke aabne deres Øjne, de ved ikke, hvor de befinder sig. Med faa Ord beviser han, at den parlementariske Propaganda ingen Værdi har for Proletariatet og slutter med et Leve for Friheden. —

D. C. Kenworthy, en Tilhænger af Leo Tolstoy, mener, at for 12 Aar tilbage vilde man have holdt et saadant Møde for en Fantasi Nu har vi med et udviklet Ideal at gøre, og vi véd meget godt, hvad vi gør, naar vi række Anarkister og de antiparlamentariske Socialister i alle Lande vor Broderhaand. Intet andet Parti vilde give mig den Talefrihed, som her paa denne Tribune, de engelske Arbejdere vende allerede Politiken Ryggen for at slutte sig sammen i frie Forbrugsforeninger, hvor den hele Stræben maa gaa nd paa at erobre Industrien.

Tollerier, Delegeret for Parisersnedkerne, mener, at det er Tid at vende sig fra Politiken, vor Kamp maa være paa det økonomiske Omraade, og i denne Kamp maa alle være enige, men enkelte tror endnu, at de maa bruge Førere, og at disse søger at faa hele Magten i Hænderne, er os alle bekendt, for at indføre et nyt Tyrani; derfor ned med al Tyrani. Folket er intelligent nok til uden Herrer og Førere at lede sig selv. (Fortsættes.)

Vil Folk arbejde i et anarkistisk Samfund?

Naar man prædiker for Folk om et frit, virkeligt frit, anarkistisk Samfund, saa faar man bestandig den Indvending, at da vilde ingen arbejde, saa Nøden snart blev større end nogen Sinde. Vi Anarkister tror dog. ja, vi ved, at saadant ikke vil blive Tilfældet. Vi skal i Korthed opsummere de Grunde, som taler for, at Arbejdet da vilde drives og drives vel saa ivrigt som nu.

1. Tænk paa, hvad Historien kan fortælle os. Under Slavestriden i Amerika, Kampen om Livegenskabets Ophævelse i Rusland og Livegenskabets Ophævelse i Frankrig i 1789 har Tilhængerne af det gamle bestandig truet med, at de frigivne ikke vilde arbejde. — Hvordan er det gaaet? Overalt i Amerika som i Rusland og Frankrig, viser det sig, at de frigivne har arbejdet med en mere ny acharneoment, som ingensinde tidligere. — Er det da ikke rimeligt, at det, som er hændet, vil kunne hænde en Gang til under aldeles tilsvarende Omstændigheder? — Det er desuden en af alle anerkendt Sætning, at Menneskets Arbejdslyst proportionalt med hans Velvære. Naar Folks Vilkaar i et anarkistisk Samfund bliver bedre end nu, saa vil ogsaa Arbejdslysten forøges.

2. Samarbejdet vil hindre Dovenskaben. Ingen vil nemlig gerne kaldes for en Undermaalsmand. Derfor vil Opinionen drive den videre eller lade til at tage i for at kunne maale sig med de andre. — Desuden: Hvor let og hyggeligt gaar vel ikke Arbejdet sammen med Venner og Kammerater, imod at staa og rode for sig selv, som man nu gerne gør? — Man har ogsaa haandgribelige Beviser, f. Eks. fra russiske og schweitziske Landsbyer, hvor der gerne drives Fællesarbejde, at man forholdsvis faar mere, ja, meget mere, udført ved Fællesarbejde end ellers.

3. Er det vel noget Under, at Arbejderen nu ser paa sit Arbejde og sin Stilling som en Forbandelse? — Arbejdet er nu Trælarbejde, udført under de usleste Forhold; Arbejderen arbejder nu hos og for andre, tilvirker Produkter, som gaar til andre, og faar Skam og Skade til Tak. Han maatte være fuldstændig blottet for menneskelige Følelser, om han under slige Omstændigheder ikke skulked saa meget som muligt. Naar derimod i et frit Samfund Arbejdet er gjort let og hyggeligt, Arbejdstiden kort (alle arbejder nemlig, og Luksusarbejde er afskaffet) og Arbejdet og Arbejderen holdes i Agt og Ære, saa vil ganske vist Folk mere og mere begynde at betragte Arbejdet mer som behageligt Tidsfordriv end som en Forbandelse. Desuden ved jo Folk, at absolut Ørkesløshed vilde være det samme som baade Aandens og Legemets fuldstændigste Degenerasion.

4. Hvis Folk havde saa lidt Lyst til Arbejdet, som mange siger, hvorfor i den vide Verden gør de ikke nu den Generalstreike, som man truer med under Anarkiet? — Nu kunde de have Grund til det.

5. De som mest klager over Dovenskaben, bryder sig gerne mindst med at udfinde dens Aarsager. En af de vigtigste Aarsager er nu, at vedkommende er kommen paa en gal Plads; han skal arbejde ved noget, hvortil han hverken har Lyst eller Evner. Som vi ved, er det jo Forældrene, Standsfordomme, Udsigterne o m., som afgør, hvad en ung Mand skal blive. Der spørges ikke efter Anlæg og Lyst. Det mest begavede Arbejderbarn maa vedblive som simpel Arbejder, medens den dummeste Embedsmandssøn skal studere. Naar nu baade Anlæg og Lyst saa ofte mangler, er det saa at undres over, at Folk bliver „dovne“? — Disse Aarsager vil jo fuldstændig falde bort i et anarkistisk Samfund, hvor Klasseforskellen og Lønsystemet er ophævede. — Mennesket har desuden uden Undtagelse Trang til Handling, til Virksomhed. Det absolut dovne Menneske eksisterer kun i visse Statsøkonomers Hjerne.

6. Skulde der trods alt blive Ladhanser, var det dog ikke bedre at lade disse skøtte sig selv, end at holde en hel Hær af andre Ladhanser (Soldater, Politi, Dommere o. l.) til at holde „Orden“ med og til at tvinge de første til Arbejde? Disse sidste vilde jo blive farligere for Samfundet end en nok saa stor Del dovne Samfundslemmer kunde blive.

7. Endelig har vi et Middel i Baghaand. De dovne kunde man nemlig overlade Jord og Værktøj, og saa udelukke dem fra Arbejderlagene Dermed var jo ingen stor Uret sket, naar de havde alle Midler til Erhvervelsen af det nødvendige, naar de bare gad arbejde lidt. Dette Middel tror vi dog ikke, man vilde faa stort Brug for. —

Nej er der ikke større Vanskeligheder ved at faa Folk til at arbejde i det kommende Samfund, saa vil vi tage det med Ro. — Den største Vanskelighed for os er at faa Folk til at opgive alle Fordomme. Dem er det, vi mest har at frygte for.

Embr. Strand.

Hvad vilja anarkisterna?

(Forts. fr. nr. 17.)

Fördelningen af produkterna, förvarade i statsmagasin, vilja socialdemokraterne öfverlemna åt staten eller dess „statistiska kommisioner“ och yrka vidare på produkternas uttagande eller betalande med delbara arbetskort. Så icke anarkisten, han førkastar helt och hållet arbetskorten, hvari han ser en ny form af lönesystem och en ny möjlighet till förmögenhetens hopande i de enskilda producenternas händer. Han medger naturligtvis, att en dylik upphopning ej kan få samma vidunderliga dimensioner i den tänkta socialdemokratiska staten som i våra dagars samhälle.

Det torde vara bekant, at de tyska socialdemokraterna og deras efterapare göra skilnad paa kvalificeredt, „lärdt“ arbete och okvalificeradt, „simpelt“ arbete. De yrka följaktligen på, att i det kommande samhället det förra skall betalas ett visst antal gånger mera än det senare Eller med andra ord, att en läkares 1-times-arbete skall anses motsvara, låt oss säga, en murares eller arbetsmans fyra timmars arbete och betalas derefter. Ett dylikt system är helt enkelt ett undergräfvande af jemlikheten och skulle bi-

draga till att inom det nya samhället skapa en ny öfverklass.

Anarkisterna finna sig ej tillfredsställda med en dylik graderad löneskala och lika litet tilltalar oss de franska marxisternas fordran på lika lön för alla. Ty lön är, i hvilken form den än må framträda, en orättvisa, äfven der arbetsinstrumenten befinna sig i kommunitetens ego.

Vi göra en stormlöpning mot de socialdemokratiska teorierna. Socialdemokraterna proklamera en revolutionär princip — privategendomens upphäfvande — men för att förneka den i nästa ögonblick, då de uppställa sin graderade löneskala. Allmän besittning af produktionsmedlen innefattar allmänt njutande af frukten af den allmänna produktionen. Arbetskorten skola helt enkelt komma att rubba den socialdemokratiska organisationen. Hvar finna kraftmätaren, som kan mäta kraftförbrukningen, den materiella och andliga, musklernas och hjernans förbrukning?

Ingen bestämmelse kan göras mellan individernas prestationer. Att mäta dem efter arbetstimmarna leder oss äfven till det absurda. Återstår sålunda blott en sak — den enklaste — att alls ikke mäta resultatet, utan tillerkänna rätten till riklig utkomst åt alla dem, som taga del i produktionen d. v. s. att hvar och en får konsumere efter behof.

* * *

Någon chef eller öfverhufvud kommer icke att finnas inom de frivilligt och genem det fria fördraget uppehållna associationerna. De af samma intresse drifna arbetarne hafva på förhand öfverenskommit sinsemmellan om arbetsfördelningen inom den konstituerede föreningen. Arbetet är fritt valdt och utføres derefter. För öfrigt gör likställigheten i det gemensamma arbetet en ledande person obehöflig. Arbetarne sympatisera med hvarandra, hafva samma intressen, samma idéer; stridigheter kunna då ej gerna uppkomma; de deltaga i arbetet efter sina anlag och fallenheter. Eljes är grupperingen frivilligt sluten, hvarför hvar och en eger rätt att utgå ur associationen, derest han ej passar för densamma.

Det invändes måhända, att då valet af arbete er alldeles fritt, en hel del för samhället nödvändiga arbeten skola blifva gjorda och en hel skara lättingar uppstå, som lefva paa de öfrigas bekostnad.

Hvem skall förrätta de tunga och ubehagliga arbetena? Det är anledning att antaga, det individen, van vid ett visst arbete, äfven skall frivilligt udföra detsamma efter revolutionen. För öfrigt bör man ikke lemna ur räkningen den ofantliga förbättring i arbetsförhållandena som intræder med det nya samhället: lönsystemet afskaffadt, arbetstiden reducerad till 3, 4 eller 5 timmar, förbättringar i arbetsmetoder, maskiner och andra det menskliga arbetet sparande uppfinningar, hvilka då komma till en nu knappast anad användning.

Hvad åter den befarade lättjan beträffar, så har ej heller den några utsigter för sig. Den af moralen underhållna vanan skall förvisso utjemna de svårigheter som möjligtvis inställa sig i det nya samhället till en början. När man gør den invändningen, att det fria valet af arbete skall framkalla lättingar, gör man den med nutidens mitsförhållanden för sina ögon, ehuru med orätt. Ty med de gynsamma omständigheter, hvarunder alla komma at lefva, skall fölga en sann håg för arbete; intet lønesystem, kort arbetstid, riklig tillgång på tids- och arbetssparande instrument, arbetets produktivitet, val af arbete efter egen smak — allt detta skall göra arbetet lätt och till ett nöje, så snart menniskorna frigjort sig ifrån sin nuvarande korruption och nya generationer befriats från känslan af kroppslig öfveransträngning vill man hafva sina beho tillfredsställda, måste man själf producere, ty inga slafvar stå lättingen till tjenst; inga pengar att köpa slafvar för. Tjenst står mot tjenst och ej som nu, kapital mot arbete. (Fortsättes).

Fra en Abonnent.

Vi har modtaget følgende:

Da jeg er en af „Proletaren"s Læsere og sympatiserer meget med Anarkismen, turde jeg maaske haabe paa Bladets Hjælp til følgende Foretagende.

For c. 3 Aar siden, læste jeg i et Blad (vistnok „Socialdemokraten") en Notits om, at 5 Mænd og 5 Kvinder fra Frankrig rejste bort fra Civilisationens Forbandelse for at leve efter anarkistiske Idéer et Sted i Afrika. Selskabet bestod af forskellige Haandværkere; de medbragte kun Vaaben og de nødvendigste Kogekar o. l. Jeg tror fuldt og fast paa, at det store anarkistiske Spørgsmaals Løsning kan ske paa denne Maade; jeg tror tillige at det er den hurtigste behageligste og mest fredsommelige Maade. Tænker man sig nu at f. Eks. 1000 Mennesker rejste til en Ø, som ej er beboet af civiliserede Mennesker og der lever for sig selv, altsaa ikke producerer en eneste Stump mere end hvad de 1000 Mennesker skulde bruge, da vilde Arbejdstiden blive ummaadelig kort, Friheden stor, ingen behøvede mangle noget, en meget stor Tilfredshed vilde der være i en saadan Koloni. Og naar den civiliserede Verdens Arbejdere *saa*, hvilken behagelig Tilværelse den fattige Mand paa denne Maade kunde skaffe sig, da vilde Selvbevidstheden vaagne, selv hos mindre oplyste Folk, de vilde blive nysgerrige efter at skaffe sig at vide, hvordan disse lykkelige Anarkister levede og derved komme til at indse det anarkistiske Spørgsmaals store Betydning. Og jeg tror, at en umaadelig Tilstrømning vilde ske til denne Koloni, saa at den i Løbet af faa Aar vilde omfatte Milliarder af forhen forpinte Arbejdere, som nu vilde staa med Kundskaber om det store Spørgsmaals Løsning, og det saa store Kundskaber, at intet Køb eller Salg mere vilde finde Sted, og derved al kapitalistisk Udpining være tilintetgjort.

Et Blik tilbage til det kapitalistiske Samfund vilde bevise, at naar Milliarder efter Milliarder af Arbejdere vandrede til den anarkistiske Koloni, da vilde de kapitalistiske Udbyttere først komme til at betale højere Arbejdsløn, Kapitalen vilde blive splittet, og tilsidst maatte Kapitalisten selv arbejde, og naar hans fine Hænder under Arbejdet blev hullede, forlod han Arbejdet og kom selv til den anarkistiske Koloni, og al menneskelig Lykke var opnaaet og det temmelig sikkert uden Blodsudgydelse, og Oplysningen vilde være saa stor, at det vanskeligt kunde tænkes, at nogen mere vilde prøve paa at udbytte sine Medmennesker.

Hermed er dog ikke ment, at menneskelig Lykke paa dette Tidspunkt vilde være fuldkommen Det vil den efter min Mening aldrig blive, Idé efter Idè vil opstaa, og efter disses Opnaaelse vil den store Menneskemasse stræbe, uden nogensinde at naa det sidste Maal, da der, før dette er opnaaet, vil komme et nyt.

Maaske dette her er vild Sværmeri, som ingen Steder har hjemme. Godt! lad det saa være det, saa er jeg altsaa en Sværmer; men jeg er tilfreds hermed, naar jeg selv maatte prøve det, og dertil vil jeg bede „Proletaren" om Hjælp.

H.-K.

Udenlandske Blade.

»La Revolusion Social« (M. Reguera, casilla de correo numero 15, Buenos Aires, Agentinien).

»The Alarm» (98, Gudd Street, Euston Road, London W. C.)

Redaktionens Brevkasse.

Embr. Strand. Tak, har modtaget Manuskriptet, kommer i Bladet saa snart som muligt.

Anarkistmøde.

Offentlig Protestmøde

afholdes Søndagen den 27 September Kl. 4 Eftermiddag i Korsgade 49, angaaende vor Kammerat

Machners Arrestation og Udvisning.

Talrig Møde forventes. **Indbyderne.**

Diskussionsklubben Tolerance

Sammenkomst hver Onsdag Aften i Kafè „Kommunen", Gothersgade 155, Kjd.

Onsdag d. 29. September er Æmnet:

Materialisme og Idealisme, som indledes af Nielsen, Kolding.

Alle har Adgang.

Ansvarhavende Redaktør: J. Møller.
Carl Andersens Bogtrykkeri.